

COLUMN 43 - EROS EN THANATOS

Eros en Thanatos schijnen bij elkaar te horen, erotisch en de dood. Zeker op begraafplaatsen. Elk erotisch beeld staat op een graf, duidelijker kan het niet. Ik hoop dat ze in het werkelijke leven niet bij elkaar horen, want als elke erotische situatie tot de dood zou leiden, dan draaiden de uitvaartondernemingen overuren. Maar op begraafplaatsen is dat anders, de dood kwam eerst en daarna pas de erotiek. Erotisch getinte beelden op de graven. Een lust voor het oog.

Niet in Nederland natuurlijk, daar zijn we te calvinistisch voor. Hier doen we al gek als we gewoon doen. Nee, dan in het buitenland. Hoe meer naar het zuiden hoe heter het klimaat, misschien dat dit er iets mee te maken heeft. Ooit in Milaan, Turijn, Genua geweest? Een aanrader als je van beelden vol erotiek houdt. Ik geef toe dat Wenen en Hamburg ook wel wat in hun mars hebben. De beeldend kunstenaars konden zich uitleven zoveel als ze wilden. Volmaakt gevormde lichamen, veelal vrouwen geregeld ook wel mannen. Naakt, half naakt, in doorschijnende kleding, verleidelijke houdingen. Je zou ze zo willen strelen als ze maar niet zo koud waren. En zo groot en zo onbereikbaar want je kunt toch bezwaarlijk op dat graf klimmen.

De dood is nooit ver weg. Of het resultaat van zijn handelen ligt eronder, of hij wordt bovengronds ook uitgebeeld, zijn hand reikend naar de mooie mens om die mee te nemen naar ... ja waarheen? Vaak is het duidelijk en is de dood een engel. De hemel moet dan wel het einddoel zijn. Nederland, het nuchtere Nederland. Als we daar al eens een beeld hebben, dat mogelijk voor erotisch moet doorgaan, dan is zelfs het taalgebruik nuchter en helder, hoewel de calvinisten het in het openbaar zullen afkeuren.

In november j.l. verscheen een artikel in de krant, met als kop: "Cuijk in de ban van robuust beeld met vrij grote tietten". Omroep Brabant besteedde er zelfs aandacht aan.

Nou hadden wij het beeld al opgemerkt, want het toeval wil dat onze dochter in Cuijk is gaan wonen. En dan ontsnapt de bijbehorende begraafplaats natuurlijk niet aan onze aandacht. Het beeld trouwens ook niet, want je kunt er niet aan voorbij zien.

Het bewuste beeld staat zelfs op een protestantse begraafplaats, náást de rooms-katholieke begraafplaats. Het protestantse deel is nu beeldentuin, maar wel tússten de graven. Op een protestantse begraafplaats is zoiets immers helemaal ongehoord. Katholieken houden wel van beelden hoewel ze het in de kerk wel kuis proberen te houden.

Het beeld heeft tot zelfs in de gemeenteraad de tongen los gemaakt. Bovenstaande uitspraak kwam van een fractielid, nadat hem diverse opmerkingen ter ore waren gekomen.

Dat hij het woord "tieten" gebruikte, verbaast mij niet. Hoe zou je ze anders moeten noemen, deze machtige uitsteeksels die cupmaat K nog ver te boven gaan.

Het prominente beeld domineert, zegt men, en dat is nog een understatement, vind ik. Ik raak niet zo gauw van mijn stuk als ik de erotische beeldende kunstuitingen op begraafplaatsen beschouw, ik kan er van genieten.

Het beeld, dat ook nog eens knetterend wit is, staat op de begraafplaats aan de Maasboulevard, achter de dijk. Eerlijk gezegd lijkt het mij een betere plaats om het beeld op de dijk te zetten, dan kan het dienen als baken voor het pontje: "Schipper, mag ik overvaren ...", de tieten wijzen de richting aan en de schipper ziet meteen waar hij op aan moet koersen.

Er gingen stemmen op om voor het beeld een BH aan te schaffen, te betalen door de gemeente. Anderen vonden dat het aan de kunstenaar (Carla Dijs) was om actie te ondernemen. Maar dat doet ze natuurlijk niet en dat kan ik ook wel weer begrijpen. De kunstenaar is niet de aangewezen persoon om haar eigen beelden af te vallen.

Zij vindt dat "de oervrouw het leven symboliseert en omdat het op een begraafplaats staat, komen dood en leven samen".

Eros en Thanatos? Als je het mij vraagt, dan vind ik het beeld eerder een remedie tegen de liefde. De dood van de erotiek.

